

movitosti ve spise tom jmenované. V dalším dovodil rekursní soud, že v souzeném případě není notářský spis exekučním titulem, ježto prý jím není prokázáno, že vymáhajícímu věřiteli přísluší proti dlužníku vymáhaná pohledávka.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu a uvedl v otázce, o níž tu jde, v

d ů v o d e c h :

Rekursní soud správně dovodil, že i notářské spisy pořízené v rakouském státě jsou podle vládního nařízení č. 145/19 sb. z. a n. exekučními tituly, na jejichž základě lze povolit a vykonati exekuci v tuzemsku, vyhovují-li podmínkám § 1 č. 17 ex. ř. (§ 3 not. ř. č. 75/71 ř. z.), aniž třeba průkazu vzájemnosti a potvrzení o tom, že rakouský notář je oprávněn sepsovati notářské spisy s účinkem vykonatelnosti v tuzemsku. Správně posoudil věc i v tom směru, že předložený notářský spis podmínkám těm vyhovuje, jmenovitě také co do doby splatnosti a přípustnosti exekuce i na jiné předměty než na nemovitosti v něm zvláště uvedené, ležící v Rakousku.

Čís. 13368.

Pojišťovací smlouva.

Ustanovení pojišťovací smlouvy, že k oznámení o škodě bude škoda vyšetřena zvláštní vyhledávací komisí, jejíž výsledek jest podkladem pro pojištěncův nárok, když s ním obě strany souhlasí a souhlas podepsáním protokolu potvrdily, není na překážku, by se pojistník před vyšetřením škody onou zvláštní komisí nedovolal řádných soudů žalobou o plnění.

(Rozh. ze dne 16. března 1934, Rv I 1754/32.)

Žalobce pojistil si nemovitosti proti požáru u žalovaného pojišťovacího spolku. Dne 15. ledna 1930 pojistil žalobce tytéž nemovitosti proti požáru i u pojišťovny C., což oznámil dne 24. listopadu 1930 žalovanému. Žalovaný spolek dopisem ze dne 26. listopadu 1930 vypověděl a vymazal pojištění žalobcovo, ježto žalobce uzavřel pojištění s pojišťovnou C. Dne 6. prosince 1930 pojištěné nemovitosti vyhořely. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném pojišťovacím spolku, by bylo zjištěno, že pojišťovací smlouva mezi stranami byla po právu až do konce roku 1930 a že prohlášení žalovaného o ustoupení od tohoto pojištění jest bezúčinné. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Podle názoru odvolacího soudu není tu podmínka zjišťovací žaloby podle § 228 c. ř. s. Žalobce se domáhá žalobou zjištění, že pojišťovací smlouva mezi stranami byla po právu až do konce roku 1930 a že prohlášení žalovaného spolku o ustoupení od tohoto pojištění jest bezúčinné. K odůvodnění žaloby uvádí, že ke krytí škody vzniklé žalobci ohněm má přispěti i pojišťovna C. v i i s t ě m poměru, který jest ještě zjištěno, že žalobce není s to, by toho času žaloval o zaplacení určité škody. Že žalobce má zájem na

zjištění co nejdříve, že žalovaná strana jest povinna v později určeném poměru krycí povinnosti pojišťovny C. škodu ohněm z požáru hraditi. S právním názorem žalobce, že nemůže žalovati o zaplacení určité škody před zjištěním trvání pojišťovací smlouvy nelze souhlasiti. Jest nesporno, nač byl žalobce u obou pojišťoven, u žalovaného i u C., proti ohni pojištěn a výše škody způsobené na staveních požárem dne 6. prosince 1930 jest mu známa, pokud se týče mohl ji vyšetřiti. Žalobce může proto žalovati o zaplacení způsobené škody a není tu právního zájmu, by trvání pojišťovací smlouvy do konce roku 1930 bylo co nejdříve zjištěno. Žalobce v odvolání sám uvádí, máje patrně na zřeteli ustanovení § 53 (2) pojišťovacího zákona, že jsou obě pojišťovny povinny v zákonném poměru ke krytí škody. Trvání smlouvy pojišťovací do konce roku 1930, pokud se týče v době případu pojištění mohlo býti zjištěno ve sporu o zaplacení odškodného.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatel vytýká, že nemohl žalovati přímo o plnění, poněvadž prý podle § 49 stanov má vyšetřiti škodu zvláštní komise ředitelstvím pojišťovny sestavená, takže prý není ve výlučné moci dovolatele výši škody zjistiti, nýbrž vyžaduje se součinnost žalované strany, a tím je prý právní zájem na brzkém zjištění podle § 228 c. ř. s. prokázán. Nelze však dovolateli přisvědčiti. Odvolací soud případně doličil, že dovolatel znal skutkové podklady i pro výpočet výše škody požárem mu způsobené i pro určení poměru, ve kterém žalovaná pojišťovna a pojišťovna C. má škodu hraditi. Tento názor dovolatel nenapadá, nýbrž spatřuje překážku jen v ustanovení § 49 stanov, než i to nedůvodně, neboť, nehledíc ani k tomu, že z této okolnosti právní zájem na zjištění neodvovoval, přehlíží, že § 49 stanov nestanoví, že předpokladem žaloby o plnění jest vyšetření škody zvláštní vyhledávací komisí, nýbrž, že výsledek vyhledávací komise jest jen podkladem pro pojistníkův nárok, když s ním obě strany souhlasí a souhlas podepsáním protokolu potvrdily (§ 49 odstavec 2 poslední dvě věty stanov). Ide tu jen o mimo-soudní vyšetření škody za součinnosti obou stran, jež nemůže zameziti dovolání se řádných soudů (§ 19 obč. zák. a § 1 j. n.), právě tak, jak nepřekáží žalobě o plnění úmluva o rozhodčích podle §§ 52 a 22 stanov v případě nesouhlasu stran s výsledkem vyhledávací komise, neboť tu by šlo o nepřislušnost řádných soudů, k níž lze přihlížeti jen k námitce žalované strany, jak bylo vysloveno v rozhodnutích čís. 2145, 2811 a j. sb. n. s. A této námitky se žalobce nemusí obávat ani, kdyby byl žaloval přímo o plnění, ana se žalovaná pojišťovna podle účinného ustanovení § 11 odstavec (2) zákona o pojišťovací smlouvě (§ 167 čís. 3) nemůže dovolávati rozhodčího soudu, když odmítla plnění, prohlásivši, že pojišťovací smlouvu zrušila. Že by žalobce měl přes možnost žalovati o plnění právní zájem na pouhém zjištění z jiných důvodů, nelze seznati, naimě any stanovy neobsahují ustanovení, že pojistník musí soudně uplatniti svůj nárok do určité doby pod ztrátou nároku ve smyslu § 20 odstavec (2) zákona o pojišťovací smlouvě (§ 167 čís. 10).